

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 228/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 35/1998, uzneseníu Okresného súdu Košice II č. k. 27 C 25/2019 zo 14. októbra 2020, uzneseníu Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 Co 71/2021 zo 14. decembra 2021 a uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 187/2022 zo 7. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním označeným ako „*Sťažnosť v zmysle ust. Čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň návrh na začatie konania v zmysle ust. Čl. 130 ods. 1 písm. i) Ústavy Slovenskej republiky*“ a doručeným ústavnému súdu 30. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 154c ods. 1 ústavy a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 13, 14 a 17 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 35/1998, uznesením okresného súdu č. k. 27 C 25/2019-77 zo 14. októbra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 71/2021 zo 14. decembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 187/2022 zo 7. decembra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ žiada napadnuté rozhodnutia zrušiť, obnoviť stav pred porušením označených práv a slobôd a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie.

2. Z podania a k nemu pripojených príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. októbra 2020 bolo odmietnuté sťažovateľovo podanie, ktorým sa domáhal obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 35/1998 a týkajúceho sa opravy nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku, ktoré bolo zastavené uznesením z 3. júna 2013. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu zo 14. decembra 2021. Sťažovateľ podal následne dovolanie, ktoré bolo odmietnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ nesúhlasí s výsledkom pôvodného konania ani so znením napadnutých rozhodnutí, pričom osobitne poukazuje na výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, kde bola ako žalovaná v 2. rade označená spoločnosť [REDAKOVANÉ], a v danej súvislosti uvádza, že uvedenú žalovanú nikdy nezažaloval. Podľa jeho názoru sa súdy zaradením danej spoločnosti do konania v skutočnosti nezaoberali jeho právnym sporom o povinnosti uverejniť opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku, čím porušili jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené ústavou.

4. Sťažovateľ rovnako nesúhlasí s odmietnutím návrhu na obnovu konania ani s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu. Podľa jeho názoru za 25 rokov okresný súd nevydal žiadne rozhodnutie v merite veci, snažil sa presúvať zodpovednosť na iné súdne inštitúcie, čím udržiava sťažovateľa v bezprecedentnej právnej neistote.

5. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutia ústavného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. II. ÚS 152/02 a sp. zn. I. ÚS 129/06, v ktorých ústavný súd konštatoval porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v pôvodnom konaní okresného súdu, ako aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Matia proti Slovenskej republike z 27. novembra 2007, kde bolo konštatované porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd napriek opakovanému príkazu vo veci konať dosiaľ nerozhodol v merite veci, a tým porušuje označené práva podľa ústavy a dohovoru.

6. V ďalšej časti podania sťažovateľ vyslovil nesúhlas s viacerými rozhodnutiami okresného súdu, ktorými bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky a trovy konania, ako aj rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave, justičnej pokladnice, ktorými bol v dôsledku nesplnenia uložených povinností následne nariadený výkon rozhodnutia. V danej súvislosti sťažovateľ v podstatnom uviedol, že uvedené rozhodnutia sú zmätočné a vydané v rozpore s ústavou, keďže podľa jeho názoru došlo k protizákonnej a protiústavnej výmene povinností odporcu za navrhovateľa a k uloženiu daných povinností došlo až po právoplatnom zastavení konania. Sťažovateľ rovnako spochybnil obsah opravného uznesenia okresného súdu zo 4. decembra 2014, ktorý podľa neho buď zmätočne, alebo úmyselne pokračoval v konaní v prospech žalovaného a obnovil pôvodné konanie bez toho, aby niektorý z účastníkov podal návrh na obnovu konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd po dôkladnej analýze podania konštatuje, že má vážne formálne a obsahové nedostatky a argumentáciu v ňom uvedenú možno označiť za čiastočne zmätočnú. Napriek uvedenému ho však možno označiť za sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, pretože obsahuje tvrdenie o porušení označených základných práv podľa ústavy a dohovoru, ako aj označenie porušovateľov (okresný súd, krajský súd a najvyšší súd).

8. V súvislosti s nedostatkami ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ síce označil viaceré články ústavy a dohovoru, ktoré mali byť označenými rozhodnutiami porušené, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol posúdiť opodstatnenosť jeho tvrdení. Sťažnosť rovnako neobsahuje ústavne akceptovateľný a zrozumiteľný petit (t. j. žalobný návrh), na základe ktorého by ústavný súd mohol konať vo veci a rozhodnúť, keďže viaceré požiadavky, ktoré sťažovateľ v petite svojho podania naformuloval (napr. ústavný súd má konštatovať, že sťažovateľ nikdy nezažaloval obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ]), nie sú v právomoci ústavného súdu.

9. Sťažovateľ rovnako nespĺnil ani podmienku povinného právneho zastúpenia advokátom, keďže nepripojil splnomocnenie na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom a zároveň ani nepožiadaval ústavný súd o jeho ustanovenie. Sťažovateľ síce ako prílohu svojho podania predložil splnomocnenie, v ktorom splnomocnil na zastupovanie pred ústavným súdom Slovenský syndikát novinárov, toto splnomocnenie ústavný súd nemohol považovať za akceptovateľné, keďže podľa § 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom. Podľa uvedeného splnomocnenia sťažovateľ na zastupovanie pred ústavným súdom nespĺnomocnil advokáta ani advokátsku kanceláriu, ale jednostranne splnomocnil profesijnú komoru združujúcu novinárov, ktorí nie sú ani odborne spôsobilí, ani oprávnení na zastupovanie fyzických osôb v konaní pred ústavným súdom.

10. Uvedené nedostatky bránia prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a zakladajú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že je možné o ňom rozhodnúť aj bez doplnenia a ani jeho prípadné doplnenie by nevedlo ústavný súd k inému záveru.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv konaním okresného súdu sp. zn. 29 C 35/1998:

11. Sťažovateľ označil v petite svojho podania ako porušovateľa okresný súd, konkrétne konanie okresného súdu sp. zn. 29 C 35/1998, v ktorom sa ako žalobca domáhal opravy nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku, ktoré mali byť uverejnené 18. novembra 1997 v denníku Košický večer v článku „Stanovisko I. FC“. Predmetné konanie bolo zastavené uznesením z 3. júna 2013 a bolo následne potvrdené uznesením krajského súdu z 24. septembra 2014. Konanie tak nadobudlo účinky právoplatnosti 16. októbra 2014.

12. V súvislosti s konaním okresného súdu sp. zn. 29 C 35/1998 ústavný súd osobitne uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

13. Vzhľadom na to, že uznesenie okresného súdu o zastavení konania bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu v konaní iniciovanom na základe odvolania sťažovateľa, uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práv napadnutým uznesením okresného súdu a zakladá dôvod na odmietnutie danej časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd zároveň poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 158/04, III. ÚS 175/2020).

15. Z už uvedeného je zrejmé, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti v súvislosti s uvedeným konaním sťažovateľovi uplynula už v roku 2014, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v danej časti aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 27 C 25/2019-77 zo 14. októbra 2020 a napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 71/2021 zo 14. decembra 2021:

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti rovnako vyplýva, že sťažovateľ žiadal okresný súd o obnovu už uvedeného konania, pričom sťažovateľovo podanie bolo napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. októbra 2020 odmietnuté. Krajský súd v odvolacom konaní uznesenie okresného súdu potvrdil napadnutým uznesením zo 14. decembra 2021. Sťažovateľ následne podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením zo 7. decembra 2022 odmietol.

17. V súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd opakovane poukazuje na už konkretizovaný princíp subsidiarity (body 12 a 13). Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo preskúmané zo strany krajského

súdu v konaní iniciovanom na základe odvolania sťažovateľa a napadnuté uznesenie krajského súdu bolo predmetom súdneho prieskumu v dovolacom konaní, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v daných častiach pri jej predbežnom prerokovaní aj podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.3. K namiatanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Sťažovateľ nesúhlasí s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 187/2022 zo 7. decembra 2022, ktorým odmietol jeho dovolanie. Podľa jeho názoru najvyšší súd porušil ním označené práva, keď v záhlaví napadnutého uznesenia označil ako žalovanú obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorú on nikdy nežaloval.

19. Ústavný súd po rozbere sťažovateľovho podania a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že medzi argumentáciou sťažovateľa a obsahom ním označených článkov ústavy a dohovoru absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že dovolanie bolo odmietnuté z dôvodu nesplnenia podmienky zastúpenia advokátom v dovolacom konaní podľa § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku napriek skutočnosti, že sťažovateľ bol najvyšším súdom na odstránenie daného nedostatku riadne vyzvaný a o možnosti odmietnutia dovolania poučený.

20. Z už uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd postupoval pri odmietnutí dovolania zákonným a ústavne akceptovateľným spôsobom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v danej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. a), b), c), f) a g) zákona o ústavnom súde.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd reaguje aj na argumentáciu sťažovateľa, v ktorej poukázal na konania ústavného súdu vedené pod sp. zn. II. ÚS 152/02 a sp. zn. I ÚS 129/06, ako aj na rozhodnutie ESLP vo veci Matia proti Slovenskej republike z 27. novembra 2007, kde bolo konštatované porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd mal rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v jeho návrhu na začatie konania, keďže súčasťou uvedených rozhodnutí bol aj príkaz konať. Ústavný súd však v danej súvislosti ozrejmuje, že obsahom príkazu konať podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde nie je príkaz, aby okresný súd konal v zmysle podaného návrhu (resp. podľa predstáv sťažovateľa), ale aby nepokračoval v porušovaní čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru svojou nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou. Vzhľadom na to, že v konaniach, ktoré sťažovateľ označil v ústavnej sťažnosti, už bolo právoplatne rozhodnuté, je zrejmé, že súdy sa porušovania označených článkov ústavy, dohovoru ani uvedených súdnych rozhodnutí nedopúšťajú.

23. Na záver ústavný súd reaguje aj na argumenty týkajúce sa viacerých procesných rozhodnutí okresného súdu týkajúcich sa povinnosti zaplatiť súdne poplatky a trovy konania a rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, justičnej pokladnice, ktorými bol nariadený výkon rozhodnutia. Vzhľadom na to, že uvedené rozhodnutia neboli súčasťou petitu ústavnej sťažnosti a ústavný súd je

v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ústavný súd ich obsah nebol oprávnený podrobiť súdnemu prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu